

Пригоди кота-детектива

Фрауке Шойнеманн

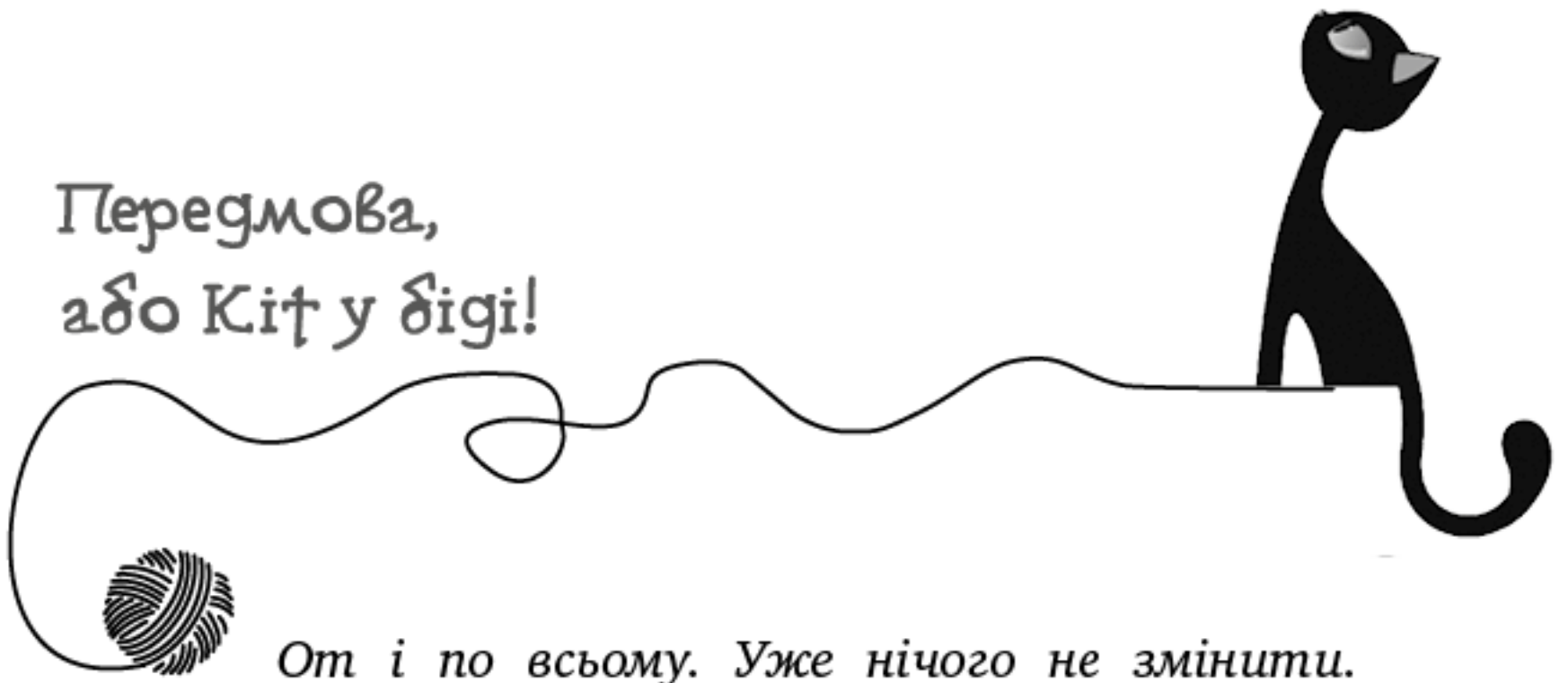
ЗАРАДИ САРДИН В ОЛІЇ

Книга 4

З німецької переклала Марія Вачко

Київ
BOOKSHEF
2023

Передмова, або Кіт у дігі!

От і по всьому. Уже нічого не змінити. Пробила моя остання годинонька. І вона пробиває не на канапі, яку так чудово осяває сонце, і не серед улюблених людей, які хочуть зі мною попрощатися. Ні, вона пробиває на холодному столі у ветеринарки пані Вільмес.

Утім, ліпше вже віддати Богу душу зараз, аніж і далі так страждати. Так нестерпно болить живіт, що мене просто-таки розриває. Мені почало паморочитися в голові і я вже не міг до пуття стояти на лапах, тож Вернер Гаґедорн, мій вірний двоногий товариш, привіз мене сюди. І ось він стоїть біля цього осоружного столу й гладить мене по голові. На його обличчі я бачу неабияке занепокоєння. А в моєї подруги Кіри, яка тримала мене цілу дорогу на колінах і гладила, в очах блищать сльози. То мої справи кепські справи, няв!

Коли лікарка намагається промацати мій живіт, я вириваюся, але за хвилю валяюся на бік. Ветеринарка, користаючи із нагоди, світить в очі ліхтариком, а тоді бурмоче щось під носа. Здається, я розчув слова «Ой-ой» та «Ото маєш». Мене це не дивує. Я знаю, що зараз зазираю в очі смерті, а не життю.

Зрештою пані Вільмес прокашлюється.

— Професоре Гаґедорн, — мовить вона доволі серйозним тоном, — боюся, Вінстона отруїли. Або він з'їв щось отруйне для котів. У всякому разі його зіниці такі, наче йому дали якогось наркотика. Тож мусимо промити йому шлунок. Сподіваюся, мені ще вдасться його врятувати.

Тепер уже Кіра не стримує сліз, а Вернер хапається за голову.

Я надто слабкий, щоб якимось реагувати. Якщо ласкавий котячий Бог візьме мене до себе, то така вже його воля. Хто би подумав, що на мене чекатиме такий мерзенний кінець! Ще кілька днів тому все було гаразд — я спокійненько лежав собі на нашій гарній канапі на Гохаллеє, 10ба, у Гамбурзі, споглядаючи щорічне сімейне святкування Гаґедорнів. Знав би я, що це буде моє останнє свято й мої останні дні, то насолодився би сповна. На жаль, уже надто пізно. Прощавай, прекрасний світе! Прощавай, Гамбургу, моя перлино!

Концерт на дві блокфлейти та фальшивий спів

— Св-а-а-та ні-і-і-і-і-іч, ти-у-у-у-уха ні-і-і-і-і-іч!
Я-а-а-асність б'є-е-е-е ві-і-і-д зірни-у-у-иць...

Двоногим першокласно вдається пускати поза-
віч правду. Я чудово знаюся на людях і можу про це
навіть пісню заспівати! Бо ніч і не тиха, і не свята.
На жаль! Довкола панує оглушливий галас: дві блок-
флейти грають одна проти одної, а не разом, а окра-
сою цього дійства є жахливий фальшивий спів. Мені
аж вусики підкручуються! І то з моїм чутливим слу-
хом! Зіскакую з канапи, жену в куток і сподіваюся,
що люди втямлять це і припинять таке неподобство.

Та, схоже, я тут єдиний, хто знається на музиці, бо
професор Гагедорн, що сидить разом зі своїми гостя-
ми на канапі, уважно прислухається. Здається, йому
це до вподоби. Можливо, він забагато випив того
напою, що називається глінтвейном? Тоді у людей
доволі швидко рум'яняться щоки та затьмарюється
сприйняття.

І його матір, пані Гагедорн, видається щасливою.
Коли блокфлейти нарешті припиняють тельнякати
і вмовкає співачка, вона підводиться з канапи й плес-
кає у долоні.

— Шарлотте, Костянтинне! Чудове виконання! — Дівчина й хлопець, які грали на флейтах, обертаються до неї й почитиво вклоняються. — А ти, Беате, чарівно співаєш! — шамкотить пані Гаґедорн. — Так дзвінко, моя люба, так дзвінко!

Усе зрозуміло: пані Гаґедорн терміново потрібен слуховий апарат. Інакше її захват не пояснити. У всякому разі щодо Беате. Із Шарлотте і Костянтином дещо інша ситуація. Обоє є її онуками, а, як мені відомо, бабусі вважають чудовим усе, за що беруться їхні онуки. Костянтин — це син Ролянда й Беате, тобто молодшого Вернерового брата та його дружини-кози. А Шарлотте — це донька Вернерової старшої сестри Зімоне, яка, дяка Богу, не співає, а багато молиться, бо вона ж пасторка. Може, вона могла б помолитися, щоби Беате більше ніколи не співала в нашому домі? Любий котячий лоток!

Інші люди, які мешкають тут зі мною і Вернером, просто вшилися: Вернерова економка Анна та її матір поїхали у невелику подорож, а Анніна тринадцятирічна донька Кіра, моя найліпша подруга, чкурнула до однокласниці Паулі. Дуже завбачливо!

— Дякую за комплімент! — Беате сяє. — Я підготувала для вас ще одну пісню. Тож, якщо хочете...

Миттю обертаюся. Вернерів рот нервово посмикується. Схоже, він не в такому захваті від співу Беате, як його матір. Пані Гаґедорн ще раз плескає у долоні й вигукує:

— О, як чудово! Прошу, заспівай!

Святі сардини в олії! Ще однієї пісні мої чутливі вушка не витримають. Тут зарадить лише втеча! І то негайно!

Непомітно шмигаю у під'їзд. Краєм вуха чую, як Беате починає вельми голосно й вельми фальшиво виводити, що аж ніяк не дарує різдвяного настрою. Єдине, що мене зацікавило, — там, здається, йдеться про риб, бо я розчув щось схоже на «струмкову форель*». Це, звісно, смачно, але я радий, що вислизнув з того пекла сімейного святкування. Пошукаю-но надворі Одетту.

Одетта — це прекрасна біла кішка, яка майже цілий день проводить на свіжому повітрі на задвір'ї нашого будинку. Раніше, коли я ще був лінивим квартирним котом, який ніколи не полишав свого помешкання, я вважав її швендею. Та якось у нашій з Вернером квартирі поселилася Кіра разом зі своєю матір'ю Анною. Спершу я був невдоволений, що мені доведеться ділити свою канапу з якоюсь дитиною. Проте ми з Кірою подружилися, і я залюбки почав досліджувати світ. Відтоді я знаю, що Одетта не швендя, а шукачка пригод! Власне, це найдивовижніша шукачка пригод у світі, тому, коли я бачу Одетту, моє серце просто-таки вистрибує із грудей. До того ж вона невимовно тямуща, і це найчудовіша її риса. Люблю розумних жінок!

* Йдеться про жартівливу пісню «Форель» на музику австрійського композитора Франца Шуберта. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

Улітку Одетта разом з іншими дворовими котами, Шипом і Карамелем, часто лежить на дашку над сміттєвими баками. Утім, надворі зима, і ті троє примітили для себе іншу місцину — стіну біля вентиляційного отвору пральні! Там навіть за мінусових температур терпимо, бо той отвір розташований у захищеному від вітру закутку й від сушарок для одягу дме приємне тепле повітря.

Як я і думав, Одетта, Шип і Карамель зараз тут: притулившись одне до одного, вони мирно куняють. Попри холодне грудневе повітря, у них напрочуд затишно!

Скрадаюся і голосно нявкаю. Коти здригаються і зриваються на рівні лапи.

— Агов, друже! — проказує Шип і ліниво потягується. Цей гладкий кіт, зазвичай дуже добродушний, але все ж не варто його недооцінювати. — З якого дива ти тут опинився? У вас же має бути вечірка?

— Звідкіля ти знаєш? — дивуюся я.

— Важко було не помітити. Тобто не розчути. Про наближення тієї жахливої жінки з верескливим голосом та її почту дізнаються всі. Ох, бідолашний твій господар. — Шип хихоче. — Як чудово, що мої люди надають товариству так мало ваги. У всякому разі, товариству інших двоногих.

Киваю.

— Я теж був би не проти, щоби Беате нас проминула. Проте у період різдвяних свят нікуди від неї не подітися. — Зітхаю.

Шип глипає на мене.

— А що таке оте *Різдво*?

Витріщаюся на нього.

— Ти не знаєш, що таке Різдво?

— Ні.

— Це ж *кожен* знає! Усі люди святкують Різдво, і всякий кіт чи кішка, що провели з двоногими більш ніж одну зиму, просто *мають* знати, що таке Різдво.

Шип схиляє голову набік.

— Я живу зі своїми людьми кілька років і не маю жодного уявлення про Різдво. Знаю лише, що моя господиня Рамона без угаву торочить, що вона у тому рейваку участі не бере.

І має рацію! Очевидно, вона знайома з Беате й боїться, що та може на Різдво завітати до неї у гості.

Карамель прокашлюється.

— Поясню тобі, що таке Різдво. Я теж довго не міг додумати, що воно таке, але тепер знаю: люди святкують Різдво, бо в темну пору року у квартирах треба запалювати якомога більше свічок*. Тому двоногі дійшли до того, що ставлять у помешканнях деревця й декорують їх свічками — до певної міри величезний підсвічник.

Га? Що це за нісенітниця? Карамель геть нічого не тямить! Але мене це не дивує. Сумніваюся, що той брунатний кошлатий котисько коли-небудь жив разом із людьми. Найімовірніше, усе своє життя він просто тинявся з іншими котами. Звідки йому знати, що таке Різдво?

* У Німеччині є традиція ставити адвентський вінок з ялинкових гілок, у який вплетено чотири свічки. Першу свічку запалюють у неділю за чотири тижні до Різдва, другу — за три тижні й так далі. На Різдво запалюють усі свічки.

— Карамелю, не хотілося б тебе виправляти, — кажу я (хоча це неправда, бо я втішений, що можу втерти йому носа), — але те, що ти розказуєш про Різдво, — дурня. Поміркуй-но: коли Різдво минає, у Гамбурзі й далі темно, але ніхто більше не залишає у квартирі деревця зі свічками. Всі різдвяні деревця лежать на вулиці, допоки їх не забере сміттєвоз.

Шип і Одетта тихенько хихочуть.

Карамель кидає на мене злісний погляд.

— Авжеж! Ти ж у нас містер Супертямущий! Якщо ти все знаєш якнайліпше, мій любий Вінстоне, то поясни нам, що таке Різдво.

Я прокашлююся і випростовуюся. Так завжди робить Вернер, коли вправляється вдома з новою доповіддю для університету, й це справляє неабияке враження.

— Святкування Різдва для людей — це про їжу. Взимку на полях і деревах нічого не росте, й люди бояться сильного голоду, тому вони й вигадали Різдво. Вони їдять за кожної нагоди стільки, скільки зуміють, й наїдають, так би мовити, запаси про всяк випадок. Тож Різдво для людей — це тренінг на виживання, бо воно нагадує їм, що треба завжди достатньо їсти.

Шип, Карамель і Одетта ошелешено дивляться на мене. Тоді Одетта починає хрипіти й падає на бік. Зомліла? Через моє блискуче пояснення? У жінок таке трапляється, коли вони від захвату непритомніють. Наприклад, якщо зустрічають рок-зірку. Або відомого кіноактора. Або коли їм хтось чудово пояснює, що таке Різдво.

Схоже, Одетта таки зомліла від захвату. А я, Вінстон Черчилль, просто чортяка!